

Inleiding

Vandaag merken we een grotere interesse voor spiritualiteit. Managers nemen tijd voor een uurtje yoga of een mindfulness-sessie om daarna beter te kunnen presteren. Op zich een lovenswaardige evolutie. Spiritualiteit en alles wat met de geestelijke kant van de mens te maken heeft, komt daarmee wat uit de vergeethoek en het hoeft geen gêne meer om over de existentiële dimensie van het leven te spreken.

Maar spiritualiteit beperken en relativeren tot een nuttige bezigheid om de stress van het alledaagse leven beter te kunnen beheersen of daardoor beter te kunnen presteren, is het doel en het gevolg door mekaar halen. Meer zelfs, het gaat in tegen het wezen van spiritualiteit zelf om het nuttigheidseffect op de voorgrond te plaatsen. Is spiritualiteit niet juist van een totaal andere orde dan ons utilitaristisch bezig zijn in deze wereld?

Echte spiritualiteit ontstaat steeds bij de vraag wie ik als mens ben, wie ik wezenlijk ben. Te dikwijls word ik als mens gewaardeerd en getaxeerd om wat ik doe en wordt

mijn echte 'zijn' toegedeekt en ondergesneeuwd door mijn 'doen'. Als mens ben ik steeds meer dan wat ik doe. Zelfs als ik niets meer zou doen op deze wereld en daardoor als volledig nutteloos voor de gemeenschap zou worden bestempeld, zou ik er nog steeds zijn als mens en zal ik misschien juist dan mijn mens-zijn het duidelijkst kunnen tonen en manifesteren. Mag ik hier denken aan die vele zieke, gehandicapte, oude medemensen, die er nog alleen kunnen zijn, en sommigen van hen hebben niet anders gedaan in hun leven dan er te zijn. Zijn zij daardoor minder mens, of misschien juist méér mens in de echte zin van het woord?

In dit boek wil ik met jullie vier bewegingen maken. We starten met een reflectie over onszelf, over onze relatie met onszelf, met de medemens, met de omgeving en met God. Wie zijn we in wezen als mens? En we laten ons uitnodigen om echt mens te worden, strevend naar en dromend van een harmonie die zo dikwijls gestoord, verbroken is, maar waar we diep in ons hart blijvend naar verlangen. Het is een verlangen naar heilheid in onze gebrokenheid, naar heiligheid, om dit woord toch maar te gebruiken.

Anderen zijn ons op deze zoektocht voorgegaan, en ditmaal gaan we even bladeren in het Oude Testament bij figuren die we allemaal nog kennen uit onze gewijde geschiedenis. Het doet me altijd mijmerend terugdenken aan mijn onderwijzer van het vijfde leerjaar, die de zaterdagmorgen voorlas uit dat oude boek en we in een kring rond hem mochten plaatsnemen, terwijl hij een kaars aanstak. Gewijde geschiedenis was het uurtje waar ik iedere week opnieuw verlangend naar uitkeek. Daar leerde ik hen ken-

nen: onze aartsvaders en de wijze waarop God met hen op weg ging. Hoe zijn zij – en dat is nu onze vraag – op soms heel wondere wijze, tot het wezen van hun levensroeping gekomen? Abraham, Jacob, Mozes: we houden het bij deze drie.

En dan kijken en luisteren we naar Jezus zelf, die ons uitnodigt om Hem te volgen op de weg naar zijn Koninkrijk. Dat is een woord dat het vandaag niet zo goed doet, maar Jezus heeft er ook een heel originele inhoud aan gegeven, totaal verschillend van wat wij mensen vandaag meestal denken wanneer we over een koninkrijk spreken. We zetten onze gps in de richting “Koninkrijk van God” als eindbestemming, en we luisteren gewillig naar de stem die ons probeert op de goede weg te houden. Misschien moeten we wel nu en dan een U-bocht maken om ons opnieuw naar de juiste bestemming te richten. Van wie is die stem die ons naar onze eindbestemming moet brengen? Het is diegene die zei: “Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”. Het blijft de moeite onze gps uiteindelijk op Hem af te stemmen en naar zijn stem te luisteren. Wanneer het Koninkrijk van God onze eindbestemming is, en het is met vreugde en hoge verwachting dat we er naartoe reizen, is het Jezus die ons zijn stem laat horen om ons te begeleiden. En Hij doet het met liefde en grote nederigheid, met groot respect voor onze eigenheid, met heel veel geduld als we voor de zoveelste maal weer denken beter te weten dan Hem.

Wij zijn zoekende mensen, onderweg. Maar er is Iemand die ons bij de hand houdt en die ons leidt. We staan er niet alleen voor. Dat is het goede nieuws.

Ik hoop dat we met deze overwegingen dat spirituele vlammetje in u mogen aanwakkeren. Neen, niet om u zoals die managers te wapenen tegen de stress, ook al kan dit een onvermoed geschenk zijn dat u er ongevraagd bij krijgt, maar als de weg naar onze ware bestemming als mens. Een goede reis toegewenst.

Br. René Stockman